

Hoewel de situatie in het *Judenlager* Blechhammer begin '44 al aanzienlijk verbeterd was, vergeleken met een jaar tevoren, zette de wezenlijke verbetering toch pas in toen het kamp op 1 april '44 onder Monowitz kwam te ressorteren. Vermoedelijk had die wezenlijke verbetering te maken met het feit dat het in bedrijf houden van de *Hydrierwerke* de hoogste prioriteit had gekregen; hoe dat zij, het eten werd 'prima',¹ 'er werd', aldus twee Westerborkers, 'roomboter uitgedeeld, driemaal in de week marmelade, vleeswaren uit blik, leverpastei, alle veertien dagen melk, soms thee met suiker.'² De gevangenen kregen voorts allen eens per week schoon ondergoed en het werd officieel verboden, hen te mishandelen of als 'Juden' aan te spreken; het moest 'Häftlinge' (gevangenen) zijn. Van belang was tenslotte dat zij op de bouwplaats niet meer van nabij gecontroleerd werden (hetgeen in het verleden vaak tot ernstige mishandelingen had geleid): verscheidenen konden nu in contact komen met Duitse arbeiders die hun extra levensmiddelen bezorgden.

In één belangrijk opzicht werd, na die 1ste april '44, het bestaan voor de Joden in het kamp te Blechhammer moeilijker: de al in bedrijf genomen fabriek voor synthetische benzine werd enkele malen gebombardeerd door de Amerikaanse luchtmacht en bij zulk een bombardement werden Joden (zij waren ook hier allen kenbaar aan hun Jodenster) niet tot de schuilkelders toegelaten: zij moesten maar zien waar zij het vege lijf konden redden. Zwarte aanvallen vonden plaats in juli, augustus en oktober '44 en ook nog een drietal in december; bij het eerste bombardement in december vielen in het *Judenlager* enkele tientallen doden.³

Medio januari '45 werden alle gevangenen van het Blechhammer-complex westwaarts afgevoerd en daarmee begon voor de Westerborkers die nog in leven waren, een periode van nieuwe beproevingen. Hoevelen

¹ 'Verslag van mededelingen van S. Lierens' (z.d.), p. 13 (a.v.). ² 'Verslag van mededelingen van A. Salomons en I. Arbeid' (z.d.), p. 19 (a.v.). ³ Na het eerste bombardement in juli werden Joodse vrijwilligers opgeroepen om, met extra voedsel als beloning, onontplofte bommen uit te graven. Een van die vrijwilligers, de een-en-twintigjarige Rudolf Raphaelssohn (geboren in Berlijn, gedeporteerd uit Westerbork), trachtte toen een hoeveelheid dynamiet het *Judenlager* binnen te smokkelen. Het dynamiet werd, doordat de kolonne waarbij hij ingedeeld was, plotseling gevisiteerd werd, ontdekt. Raphaelssohn werd terdoodveroordeeld. Hij moest op 31 augustus in het *Judenlager* tijdens een appel opgehangen worden. De strop werd door een tweede Westerborker opzettelijk dusdanig uitgevoerd dat hij brak - de Westerborker had vertrouwd dat hij aldus Raphaelssohn het leven zou redden. Niets daarvan: er werd een tweede strop gemaakt en deze bleek sterk genoeg te